

vati, avšak o tom, že městský stavební úřad byl příslušný k vydání takového příkazu, nemůže býti nejmenší pochybnosti. Vzhledem k tomu stihá žalovanou stranu povinnost, by příkazu vyhověla. Žalující strana žádá o povolení prozatímního opatření toho obsahu, že žalované straně se zapovídá, by nic nepodnikala k tomu účelu, by dala obchodní místnost do původního stavu. Žalující strana žádá tedy, by soud byl nápomocným k tomu, by příkaz stavebního úřadu nebyl splněn. Je na biele dni, že soud není oprávněn prozatímním opatřením něco naříditi za tím účelem, by strana nesplnila úřední příkaz. Navržené prozatímní opatření odporuje přímo úřednímu příkazu, jím má býti dosaženo, by úřednímu příkazu nebylo vyhověno, a vzhledem k tomu se jeví býti navržené prozatímní opatření nepřipustné a nemožné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nárok ohrožené strany spočívá v tom, by odpůrci jakožto pronajímatelé za účelem splnění povinností podle § 1096 obč. zák. zažádali o dodatečné schválení přestavby místností obývaných ohroženou stranou, ač městským stavebním úřadem jim bylo přikázáno, by přestavbu pokud se týká obchodní místnosti do konce roku 1932 uvedli v předešlý stav. K zajištění tohoto nároku navrhovala ohrožená strana, by odpůrcům bylo zapovězeno, by nedali obchodní místnost do původního stavu a aby nezazdili dveře do obchodní místnosti. Žádají tedy zřejmě, jak správně rekursní soud vystihl, by soud dal odpůrcům zákaz, aby příkaz stavebního městského úřadu nesplnili. Prostředky k zajištění nepeněžitých nároků nejsou v § 382 ex. ř. sice výčetmo uvedeny, nýbrž mají býti podle účelnosti a povahy jednotlivého případu určeny. Soud nemůže však voliti takové prostředky, jimiž by zasahoval do věcí spadajících do oborů veřejné správy a prikazovati neb zakazovati úkon, o němž jen pořadem správních úřadů lze rozhodnouti. Mimo to, má-li prozatímní opatření dosáhnouti zákonného účelu, musí býti, jakž patrné z § 384 ex. ř. vynutitelné, čehož by v souzeném případě nebylo, poněvadž by tím nebylo zabráněno nucenému výkonu opačného příkazu stavebního úřadu. Otázka, zda odpůrci, nepodavše zavčas žádost o dodatečné schválení přestavby, zavinili, že jim stavební úřad dal příkaz k navrácení přestavby do původního stavu, nepadá v úvahu, poněvadž nejde o zajištění nároku na náhradu škody.

Čís. 12554.

Úřad opatrovníka k činu, jenž byl podle §§ 78 ex. ř. a 8 c. ř. s. exekucním soudem ustanoven k přijetí usnesení o povolení exekuce a o jejím výkonu proti povinnému zatím zemřelému, pominul, jakmile byl pozůstalostním soudem ustanoven opatrovník pozůstalosti po povinném podle §§ 78 a 128 nesp. pat. Opatrovník pozůstalosti byl i oprávněn vzíti zpět rekurs podaný opatrovníkem k činu. K tomuto zpětvzetí se nevyžaduje svolení pozůstalostního soudu.

K doručení usnesení, jímž byla povolena exekuce na jmění náležející do pozůstalosti dlužníka (dlužníkova dědice), ustanovil soud povolivší exekuci, opatrovníkem Dr. Jaroslava R-a, jenž podal proti usnesení povolujícímu exekuci rekurs. Napotom prokázal Gustav P., že byl ustanoven opatrovníkem pozůstalosti dlužníkovy a vzal rekurs Dr. Jaroslava R-a zpět. Rekursní soud vzal zpětvzetí rekursu na vědomí.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu Dr. Jaroslava R-a.

Důvody:

Usnesením krajského soudu obchodního v Praze ze dne 3. června 1932 Ck III 126/32-3, byla povolena vymáhající věřitelce firmě H., proti dlužníku Arnoštu M-ovi, k vydobytí vykonatelné pohledávky 1,280.186 Kč 30 h, kromě mobilární exekuce také exekuce nuceným zřízením zástavního práva ve vl. čís. 60, 109 a 1026 pozemkové knihy katastrálního území B. a byl výkon tohoto povoleného vkladu nařízen usnesením krajského soudu civilního v Praze ze dne 14. června 1932 E 1869/32-1, ježto podle knihovního lustra nebylo proti výkonu tomu závady. Po nařízeném tomto výkonu oznámila a prokázala vymáhající věřitelka krajskému soudu civilnímu v Praze, že dlužník Arnošt M. zemřel, že pozůstalost jeho byla odevzdána jedinému dědici Jiřímu M-ovi, který také již zemřel a k jehož pozůstalosti se nikdo nepřihlásil. K jejímu návrhu ustanovil pak krajský soud civilní v Praze jako soud exekuční těmto zemřelým usnesením ze dne 16. července 1932 E 1869/32-2 stěžovatele opatrovníkem k přijetí uvedených usnesení. Šlo tu proto o opatrovnictví po rozumu § 8 c. ř. s. a § 78 ex. ř. Podle druhého odstavce § 8 c. ř. s. má se opatrovník účastniti za stranu řízení, dokud do něho nevstoupí zákonný zástupce. Ježto podáním na rekursní soud dne 29. listopadu 1932 došlým prokázal Gustav P., předloživ usnesení okresního soudu ze dne 28. listopadu 1932 č. j. D II 632/31-50, že usnesením tím byl ustanoven opatrovníkem pozůstalosti po Jiřím M-ovi podle §§ 78 a 128 nesp. pat., pominul tímto okamžikem úřad stěžovatele jako opatrovníka k činu a byl Gustav P. jako opatrovník pozůstalosti po Jiřím M-ovi, tedy jako její zákonný zástupce, oprávněn vzít zpět stěžovatelův rekurs. K takovémuto zpětvzetí se nevyžaduje svolení pozůstalostního soudu, ježto nejde při něm o záležitost, která by spadala pod záležitosti, o nichž je řeč v § 129 nesp. říz. Nebylo proto vyhověno rekursu, aniž bylo třeba se zabývatí jeho jednotlivými výtkami.

Čís. 12555.

Nejde o rozepři zahájenou, domáháno-li se neobmezenosti vlastnictví žalobce v první žalobě s tím, by se žalovaný zdržel jakéhokoliv rušebního činu zejména opakujícího se vyhazování příkopu na pozemku žalobcově a bránění třetí osobě v jízdě po pozemcích žalobcových, ve druhém sporu pak, aby se žalovaný zdržel všech zásahů do vlastnického práva žalobcova, aby odstranil plot postavený neoprávněně na pozemcích žalobcových.